

Psalmen Voor Nu, Aan De Rivier In Babel (Psalm 137)

Aan de rivier in Babel zaten wij

De handen in het haar, ver weg van onze stad

De instrumenten hingen in een boom

Wij huilden. Niemand die nog zin in zingen had

Die ons gevangen hielden vroegen ons

Hen te vermaken met iets vrolijks. Met een lied.

Zij sloegen ons, wij maakten geen muziek:

want zingen, zingen voor de Heer. Dat lukt hier niet.

De dat dat ik Jeruzalem vergeet

Vergeet ik ook mijn hand, mijn eigen rechterhand:

Mijn tong, val droog en stil, als ik niet steeds

Moet huilen: nooit krijg ik die stad meer uit mijn hoofd

Houdt U, mijn Heer, de rekeningen bij?

Het volk van Edom heeft geroepen om het hardst:

Wat ons betreft mag heel Jeruzalem verbranden:

maak die stad maar met de grond gelijk

Jij, Babels dochter, die niet lang meer heeft,

De dag komt dat er met je afgerekend wordt;

Gelukkig hij, die doet wat jij ons deed:

Hij gooit je kinderen kapot tegen de rots.